

Отац Милош Весин одржао предавање у Саборном храму Христовог Васкрсења у Подгорици

Протојереј-ставрофор др Милош Весин, парох јужночикашки и професор на Богословском факултету Српске православне цркве у Либертивилу, одржао је у препуној крипти Саборног храма Христовог Васкрсења у Подгорици предавање на тему „Вјера, знање и сумња”.

Модератор Борис Мусић поздравио је све присутне и најавио предавање оца Милоша.

Отац Милош је казао да хришћански живот треба живјети сваког дана, а не само неким одређеним данима, те да је прави изазов бити попут Христа од понедјељка до суботе и у разним приликама: на свом радном мјесту, код

куће, на улици, у продавници.

Појаснио је да се у животу ништа не догађа без вјере, и то не само у религијском смислу, већ у свим областима живота, а да је прави примјер вјере која се претвара у знање Праведни Јов.

У наставку предавања отац Милош је говорио о учењу Светог Јована Касијана о различитим коријенима и покретачима за вјеру и приступање Богу.

”Неки људи вјерују из страха од казне, што можда и није у некој равни осуђено на пропаст, али заправо у коначном не представља здрав однос јер је заснован на страху. Други се пак надају наградама, што такође није најбољи облик исповиједања и темеља вјере. Највиши и прави начин је приступити Богу искључиво из љубави – без страха од казне и без очекивања награде – неког најамничког односа.”

Он је појаснио да појам „страх од Бога“ није страх који резигнира, који уноси немир, већ однос поштовања и осјећај страха да не повриједиш онога кога највише волиш.

”Такав страх треба преовладава у сваком искреном односу у породици, гдје се најближи увијек труде да не учине ништа што би повриједило оне које воле.”

У другом дијелу предавања отац Милош је говорио о Светом апостолу Томи, који није повјеровао у Христово васкрсење без непосредних физичких доказа, нагласивши да Христос никад не дјела агресивно.

„Онда када су апостоли пуни радости, рекли, видели смо Господа Спаситеља, Он је васкрсао. Шта је рекао апостол Тома? 'Док не видим, не верујем, док не метнем прсте своје у ребра Његова и руку своју у трагове рана његових, нећу веровати.' И Христос који све зна, који све чује, који све види, недељу дана после тога, опет се јавио. Како се јавио? Ушавши кроз затворена врата. И сад савремени читалац лако прелази преко тога или каже: 'Ма 'ајде, молим те, кроз затворена врата?!' Али, то је један толико логичан моменат, јер Бог познаје моћ страха и шта значи када страх окује људе. Па замислите ви сада тих једанаест апостола, Јуда је отпао – видели су да Онај у кога су они полагали своју наду, чије су речи слушали, чуда гледали, бива ухапшен, осуђен, измучен, разапет, умро је и на крају је сахрањен. Јесте Он нешто говорио да ће као трећи дан устати, али ево данас је ово већ трећи дан, Њега нема и они су се заједно нашли иза закључаних врата. Апостол не наводи тај моменат случајно.”

”И сад замислите ви да је Христос, као сваки нормалан културан човек дошао лепо на та врата, закуца на она врата и да је неко од апостола изнутра питао ко је, а да је Христос рекао: 'Ја сам, учитељ!' Ко би од њих имао смелости да устане и да отвори врата? Знајући снагу страха, Христос желећи да превазиђе тај страх, улази, мења по ко зна који пут поредак природе, улази кроз затворена врата, не ломи врата. Пазите, Христос никада не делује агресивно, ни када се родио, није нарушио девство своје Пречисте Богомајке, ни када је васкрсавао Лазара, није разрушио врата гроба, него рекао оним младићима: 'Склоните тај камен и позвао Лазара – Лазаре изиђи напоље!', и он када је сам силом својега Божанства васкрснут из мртвих, он није ништа поломио, не. Када су дошле жене мироносице, виделе су ангела како седи на гробном камену. Христос никада не делује агресивно.”

Предавање је закључио охрабривши све присутне да сваког дана у себи носе снагу вјере и живе Божје Ријечи.

Текст, фото & видео: Борис Мусић

mitropolija.com